

DE DERTIENDE DEUR

Door
Heidy Wissink

EERSTE DRUK [™] 2025

HEIDY WISSINK

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever

Die Dertiende Deur

Schrijver: Heidy Wissink

ISBN: 9789465129518

© Heidy Wissink

Hoofdstuk 1

Rosalie kromp ineen na de zoveelste tirade, terug in haar schulp. Hopend dat het niet lang zou duren eer hij weer als een blad aan de boom om zou draaien. Vurig hopend dat hij zijn uitbarsting niet weer zou voortzetten tegen haar kinderen. “Zit godverdomme eens rechtop!” bulderde Twan woedend en met een rood hoofd naar Pien. Ze zag Pien verschieten van kleur en zag dat ze zo snel mogelijk rechtop ging zitten, haar met verschrikte ogen aankijken. Hij liet de opscheplepel met een harde klap in de pan vallen en schoof z’n overvolle bord eten naar zich toe. At hoorbaar z’n eten op wat haar mateloos irriteerde en haar misselijk maakte. Ze moest moeite doen om niet te gaan kokhalzen want dat zou haar duur komen te staan wist ze. Hij wierp haar een dreigende blik toe: “Eet, mager scharminkel!” Met veel moeite at ze een paar hapjes van haar lasagne. Intussen probeerde ze zo stil mogelijk te zijn en vooral geen onverwachte bewegingen maken die hem zou laten ontvlammen in razernij. Na vijf minuten die een uur leken te duren schoof hij woest z’n stoel naar achteren en beende de keuken uit. Pas toen hij buiten stond durfde ze weer adem te halen. Ze keek in de twee angstig kijkende ogen van Pien en Stijn en reikte naar voren om hun handen bemoedigend vast te houden. Zo zaten ze een paar seconden, een paar seconden van rust. Ze wist dat ze iets moest doen, ontsnappen uit deze hel. Maar hoe? Wist ze maar hoe? En durfde ze wel? Na al die jaren in angst leven? Nooit weten wanneer zijn bui weer om zou slaan? Van charmant en behulpzaam naar de duivel in hoogsteigen persoon.

Met een schok schoot ze overeind en zat met bonzend hart trillend in bed. Wéér diezelfde akelige nachtmerrie waarin ze de moed had opgebracht om te doen wat onmogelijk leek. Haar kinderen in de auto gezet en gewoon wegrijden, bestemming onbekend, rijden tot ze moest stoppen om te tanken. Het moment dat ze uit haar auto stapte zich omdraaide en in de duivelse kwaadaardige ogen van hem keek was iedere keer het moment dat ze wakker schrok en zich beseftte dat ze nooit kon ontsnappen. Tot gisteren...ze had een besluit genomen, ze moest hoe dan ook weg. Omwille van haar kinderen, omwille van haarzelf, omwille van haar leven...

Hij was die woensdag gelukkig al vroeg opgestaan en naar z'n werk vertrokken en ze wist dat hij pas laat weer thuis zou komen. Woensdag was gelukkig Rosalie 's vrije dag. Dat gaf haar mooi de gelegenheid om een plan te bedenken. Ze wist ook dat het bedenken van haar vluchtplan waarschijnlijk dagen zo niet weken zou duren. Een ontsnapping. Een plan dat haar leven en dat van Pien en Stijn voorgoed zou veranderen.

De dag verliep zoals de meeste dagen als hij niet thuis was, Pien vertrok al vroeg op haar fiets richting school, ze zat sinds begin dit schooljaar op het Voortgezet Onderwijs en deed het meer dan prima. Kwam vrolijk thuis, vertelde honderduit over haar te gekke klas, klaagde zoals een echte puber het betaamt zuchtend en steunend over de bergen huiswerk die de suffe docenten hadden opgegeven. Maar maakte haar huiswerk iedere dag met frisse tegenzin, zoals ze het zelf grinnikend benoemde. Stijn wandelde iedere dag naar de Basisschool die een paar straten verder was. Hij zat in groep vijf en had het naar z'n zin op school. De school was kleinschalig en Stijn voelde zich daar prettig en veilig. Stijn hield niet van grote mensenmassa's en veel lawaai. Rosalie hield haar hart dan ook vast bij de gedachte dat hij over drie jaar toch ook echt naar het veel grotere Voortgezet Onderwijs moest. Hoe zou hij zijn hoofd daar boven water weten te houden? Haar gevoelige manneke die thuis al zoveel te verduren had met een vader die om de haverklap om niets explodeerde.

Rosalie schudde haar hoofd in een poging die gedachte van haar af te zetten. Dat is voor latere zorg. Terwijl ze bezig was het eten voor te bereiden popte iedere keer dezelfde gedachte in haar hoofd. Ze moest een vluchtplan bedenken, maar wel een waterdicht vluchtplan. Ze zou het zorgvuldig voorbereiden en tot op de minuut uitstippelen. Niets zou ze aan het toeval overlaten. Hoe naïef bleek later...

Die avond aten ze met z'n drieën want hij werkte over, Rosalie keek naar Pien en Stijn en dacht dat ze over hopelijk niet al te lange tijd altijd zo zouden zitten. Rustig de maaltijd eten, gezellig babbelen over van alles...ontspannen en blij. Zijn eten had ze al op een bord geschept en klaargezet in de magnetron, want hij eiste zijn maaltijd meteen als hij thuiskwam wist ze. Ook mocht het absoluut niet lauw opgediend worden want dan waren de poppen aan het dansen. Daar zorgde ze wel voor.

Stijn en Pien zaten boven op hun kamers, Pien zat haar proefwerk Duits te leren en Stijn was muziek aan het luisteren hoorde Rosalie toen ze zijn auto de oprit op zag draaien, altijd net iets te hard rijdend op het laatste moment remmend voor de poort. Twans zieke humor...

Haar hartslag ging omhoog, haar mond voelde droog en ze merkte dat ze sneller ging ademen. Nog een paar seconden en het was weer gedaan met de rust. Hij zwaaide de deur luidruchtig open zoals hij alles luidruchtig deed. "Heey, hoe gaat het met mijn Roosje?" ze rook de alcohol in z'n adem en zag de maniakale blik in z'n ogen, ze hield haar adem in want ze wist waar dit op uit zou draaien. Hij wachtte haar antwoord niet af en stond al achter haar, haar borsten hardhandig knedend. Ze balde haar vuisten zo hard dat haar nagels zich in haar handpalmen boorden. Met zijn andere hand schoof hij haar korte rokje omhoog en haar slipje opzij, "Alsjeblieft Twan, niet doen" probeerde ze nog wanhopig. "Houd je bek!" siste hij in haar oor terwijl hij hard bij haar naar binnen drong. Angstig keek Rosalie naar de gangdeur hard hopen dat Stijn en Pien niet beneden kwamen. Ze beet zo hard op haar lip dat deze begon te bloeden en wachtte tot ze Twan zwaarder hoorde hijgen en hij grommend klaarkwam. Met een harde duw tegen haar rug liet hij haar los en liep naar de badkamer haar trillend achterlatend. Boos veegde ze haar tranen weg, waarom liet ze dit toch iedere keer weer gebeuren. Natuurlijk wist ze het antwoord wel, ze was als de dood voor Twan. Eén keer had ze het gewaagd zich echt te verzetten, het duurde twee weken voordat ze haar rechterarm weer kon gebruiken en de blauwe plekken in haar gezicht een beetje wegtrokken. Rosalie was een meester geworden in het camoufleren van haar verwondingen. Make-up en zware pijnstillers waren haar beste vriendjes. Alles voor de buitenwereld.

Haar leven was één groot toneelstuk waar ze zelf een Oscar winnende rol in speelde, (thank you Academy..) dacht ze met een wrang lachje, voor de buitenwereld leken ze het perfecte gezinnetje, een in de ICT werkende liefhebbende man en leuke vlotte vader, een vrolijke goedlachse vrouw en lieve moeder met een leuke baan als parttime docent Engels op het Voortgezet Onderwijs. Dochter Pien van 12, een eigenwijze vrolijke puber die letterlijk door het leven danste, dansen was haar lust en haar leven, haar grote hobby. Zoon Stijn van 8, een gevoelige lieve jongen die zich helemaal kon verliezen in z'n muziek. En dan was daar Beer, een prachtige ondeugende Labrador van 5 jaar. Eén keer per jaar gingen ze op vakantie naar Zuid-Frankrijk met de gezinsauto een zilvergrijze Volvo stationwagen, zelf had Rosalie een blauwe Mini, kerst vierden ze traditioneel 1e kerstdag bij Twans vader (z'n moeder was

helaas 5 jaar geleden overleden) en 2e kerstdag bij Rosalie 's ouders. Rosalie draaide al bijna 13 jaar op de automatische piloot, kon op commando haar charmantste glimlach tevoorschijn toveren en een geanimeerd gesprek gaande houden met de zogenaamde "buitenwereld"

Niemand buiten haar beste vriend Joost en haar zusje Dionne zagen wat er werkelijk aan de hand was, achter welke façade ze zich schuilhield, ze zich wel móest schuilhouden. Veel keuze had ze niet...dacht ze. Daar zou snel verandering in komen. Rosalie was vastbesloten.

Hoofdstuk 2

Met een luid gekletter viel haar koffiekopje op de plavuizen, ze keek verbaasd naar de steeds groter wordende plas bruine vloeistof die zich langzaam een weg baande richting kopieerapparaat. 'Wacht maar, ik doe het wel even' zei een bos donkere lange krullen die voor haar op de grond dook met een stuk keukenrol. Behendig en snel veegde de krullenbol de koffie op, gooide het doekje in de prullenbak en richtte zich op waardoor ze in zijn lachende groene ogen keek. 'Ik heb me geloof ik nog niet aan je voorgesteld, ik ben Joost, ik geef Nederlands dit jaar.' 'Oh? Je vervangt Ben?' stamelde Rosalie. 'Dat heb je heel goed Rosalie' en met een vette grijns 'Ik heb je al even opgezocht in het smoelenboek' Onwillekeurig moest Rosalie grinniken en voelde zich ietwat geveild, deze knappe jongeman had de moeite genomen om uit te zoeken wat haar naam was. 'Kom, drinken we even een kopje koffie samen, deze is verloren' Joost keek lachend naar het met koffie doordrenkte doekje in de prullenbak. Legde zijn hand op haar onderrug waardoor er een warme tinteling door haar ging. Joost schonk twee kopjes koffie in, gaf haar haar kopje en ging naast haar zitten aan de taal sectie-tafel. Een vreemde gewoonte vond Rosalie, iedere sectie op school had z'n eigen tafel, de taalsectie, de wiskunde sectie, de bèta sectie, de lichamelijke oefening sectie, alleen de directie had geen vaste tafel en zat waar er maar plek was. Ze hield niet van dat "hokjes gedrag" en had in het begin van haar werk op school geprobeerd quasi per ongeluk aan te schuiven bij de wiskunde-tafel. Haar wiskunde collega's hadden wat lacherig gereageerd en hun conversaties over wiskundige vraagstukken voortgezet haar daarbij vervolgens beleefd negerend. 'Melk?' vroeg Joost, ze knikte en hij schonk een beetje melk in haar koffie. Wat attent, dacht ze nog, dat was ze niet gewend. 'Rosalie die het prachtige vak Engels geeft, wat doe je als je niet in deze oase van wijsheid verblijft?' Het was duidelijk dat Joost van zijn vak hield gezien zijn woordkeuze, of probeerde hij indruk op haar te maken? Rosalie schudde haar hoofd, nee natuurlijk niet, wie was zij nou om indruk op te maken? Een nietsnut, een voetveeg die nergens goed voor was. Het gezicht van Twan verscheen voor haar geestesoog en ze huiverde. 'Heb je het koud?' vroeg Joost met een bezorgde blik. 'Oh nee hoor, gewoon een koude rilling' en ze nam haastig een slok van haar koffie om haar trillende lip te verbergen. 'Wat doe ik als ik hier niet ben' herhaalde ze zijn vraag. Hij keek haar geamuseerd

aan wat haar in verwarring bracht. ‘Nou Joost, eigenlijk niet veel, buiten het immer boeiende nakijkwerk dat iedere dag weer op me wacht’ hij schoot in de lach. Rosalie verschoot van kleur, niemand vond haar ooit grappig en nu was daar deze lange donkerharige krullenbol die lachte om haar niet eens zo grappige opmerking. ‘Oké, maar naast de schone taak van het nakijken heb je vast nog wel andere bezigheden’ hield hij vol. Rosalie dacht even na, ze kon hem onmogelijk vertellen dat ze gevangen zat in een gewelddadige relatie en haar best deed om het leven voor Pien en Stijn zo aangenaam mogelijk te maken, dat ze bezig was om te overleven en dat deze baan haar heel even een paar uur per dag rust gaf. Om weer op te laden, kracht te verzamelen om de mishandelingen weer het hoofd te bieden. Om de psychische terreur enigszins van haar schouders te laten glijden. Dát kon ze Joost niet vertellen. ‘Naast die bijna avondvullende nakijkbezigheid zorg ik dat mijn twee opgroeiende pubers blijven groeien door ze af en toe wat eten te geven en de nodige aandacht die ze al dan niet tot zich nemen of luid zuchtend naast zich neerleggen zoals echte pubers betamen te doen’ Joost keek haar glimlachend aan. ‘Oh ja, en af toe speel ik ook nog een potje tennis’ vervolgde Rosalie. ‘Wat leuk!’ zijn ogen lichten op. ‘Dan nodig ik je bij deze uit om een keer samen met mij een balletje te slaan’ riep Joost enthousiast. ‘Lijkt je dat wat?’ hij keek haar hoopvol vragend aan. ‘Ontzettend leuk Joost!’ hoorde Rosalie zichzelf zeggen. ‘Fijn!’ riep hij uit en legde zijn hand op haar onderarm. ‘Ik heb er nu al zin in!’ Joost stond op. ‘Ik moet je helaas verlaten Rosalie, mijn Havo 3 klas wacht smachtend op me’ met een brede jongensachtige grijns liep hij de docentenkamer uit. Het enthousiasme van Joost gaf haar een vreemd gevoel, een soort van warmte, blijdschap? Ze wist bijna niet meer hoe dat voelde. Een gevoel van zorgeloosheid had Joost haar gegeven in die tien minuten dat ze daar samen aan de taalsectie-tafel hadden gezeten. Zou dit uit kunnen groeien tot meer? Een vriendschap misschien? Daar durfde ze bijna niet aan te denken. Twan verbood haar ieder contact met wie dan ook buiten huis en school. Toen ze haar baan hier op school kreeg was hij zo razend geworden want dat zou betekenen dat ze met mensen zou praten, met mensen zou koffiedrinken en oh nee, met mensen zou lachen en plezier maken misschien wel. Ondanks de verbale en fysieke mishandeling had ze dit keer toch doorgezet hem weten te overtuigen dat deze baan goed zou zijn voor het hele gezin. Er zou meer inkomsten zijn waardoor hij veel sneller zijn motor kon aanschaffen. Dát had hem over de streep getrokken en hij had toegestemd. Met een schok realiseerde ze zich wat ze zojuist had afgesproken met Joost. Ze zou met hem gaan tennissen. Dat zou Twan nóóit goedvinden, hij zou haar niet laten gaan en

hoogstwaarschijnlijk weer opsluiten in de slaapkamer. Tegen de kinderen zou hij dan zeggen dat ze weer last had van migraine en absoluut niet gestoord mocht worden. Dat was al veel vaker gebeurt. Hoe ging ze dit aanpakken?! Ze moest een smoes verzinnen om toch met Joost te kunnen tennissen. Maar ze liep weer op de zaken vooruit, die afspraak was nog helemaal niet gemaakt en zou waarschijnlijk ook niet gemaakt worden. Wie wilde er nu iets gezelligs met haar samen doen? Zet het maar uit je hoofd Rosalie! dacht ze boos en voelde ineens haar tranen prikken. De gedachte aan Joost maakte haar blij en verdrietig tegelijk. Niet meer aan denken Rosalie, bescherm jezelf dat is beter voor iedereen. Ze wist dat ze gelijk had, ze moest naar haar verstand luisteren, maar haar gevoel schreeuwde om Joost z'n aandacht. Dit had ze nog nooit eerder gevoeld. Gewoon je gevoel uitschakelen! Dat kun je best, dat doe je immers elke dag al om de terreur te kunnen doorstaan. Dus dan is dit a peace of cake! Ze sloot haar ogen en concentreerde zich op haar ademhaling, ze stelde zichzelf voor in een bootje op een groot meer, de golfjes kabbelden tegen het bootje wat een rustgevend geluid gaf waardoor haar ademhaling gelijkmatiger en rustiger werd en er een serene rust over haar kwam, ze voelde zich langzaam weg zweven uit haar lichaam. Ze hing nu als het ware boven haar eigen lichaam en keek op zichzelf neer. Deze oefening had ze zich een aantal jaren geleden aangeleerd. Haar zusje Dionne had haar verteld over deze 'therapie'. Dionne verdiepte zich sinds haar 'ongeluk' in de spirituele paranormale wereld. Ze las alles wat los en vast zat over Reiki, Hartchakra's, de zonnevlecht chakra, Aura's lezen, beweerde soms wezens te zien en sprak met entiteiten. Allemaal verschijnselen die Rosalie een beetje bang maakte en ook absoluut niet zag. In het begin vond ze het allemaal nogal zweverig, maar dat was nu precies de bedoeling. Loskomen van jezelf. Buiten je lichaam treden. En dat lukte haar wonderwel. Het was haar tijdelijke redding. Ze kon toen nog niet vermoeden dat ze het bijna dagelijks toe zou passen.

Hoofdstuk 3

Het geluid van haar mobiele telefoon deed haar verschrikt opspringen, ze keek op het schermje en zag de naam van haar zusje verschijnen. Shit, vergeten! Ze zou met Dionne in de stad afspreken want haar zusje wilde nieuwe schoenen kopen, een smoesje volgens Rosalie want er was geen vrouw ter wereld buiten Imelda Marcos dan die meer schoenen bezat als Dionne. Ze had haar gevraagd of ze voor deze keer mee wilde. Ze deden al zo weinig samen, had Dionne met een dramatische stem geklaagd. Je zegt maar dat je boodschappen moet doen, stelde Dionne voor, die inmiddels heel goed wist hoe Twan was en dat Rosalie niet zomaar even voor de gezelligheid met haar zusje mocht shoppen. 'Hey zussie' zei Rosalie. 'Ik ben het vergeten tegen Twan te zeggen Dionne' Rosalie hoorde haar zusje hoorbaar zuchten. 'Spoed boodschapje zus, kom op! Ik heb me er zo op verheugd! Zet je stalen gezicht op, doe je ding en kom als de wiedeweerga naar 'Het Pleintje 'zie ik je over een kwartiertje oké? Tot zo zus!' Dionne wachtte haar antwoord niet af en had de verbinding al verbroken. Rosalie keek met open mond naar haar telefoon, ze wilde zojuist tegen haar zusje zeggen dat de afspraak niet door kon gaan omdat Twan weer eens door het lint was gegaan en dat ze met geen mogelijkheid het huis uit kon nu. Maar nu verwachtte haar zusje haar over 15 minuten in de stad! Ze moest iets bedenken en snel ook, want ze wist dat als ze niet zou opdagen Dionne haar weer zou bellen en dat kon echt niet. Twan zou dan zien dat ze gebeld en zich afvragen wie dat was. Hij zou nooit geloven dat haar zusje haar belde ook al kon ze laten zien dat Dionne het was. Zijn wantrouwen was buiten proportioneel en ziekelijk. En niet alleen zijn wantrouwen dacht Rosalie wrang. Twan stond nog onder douche, dit was haar kans om zonder hem aan te kijken naar boven te roepen dat ze nog even gauw een boodschap moest doen. Hij zou woedend worden maar daar had ze dan mee te dealen als ze weer thuis zou komen. Ze pakte haar tas, deed haar jas aan en pakte de autosleutels vast, zo kon ze binnen een minuut de deur uit rennen. 'Twan, ik moet nog even een kleine boodschap doen in de stad!' ze hoorde hoe hij vloekend de douche dichtdraaide, bedacht zich niet en rende het huis uit. Pas in de auto durfde ze weer adem te halen. Niet aan straks denken, dacht Rosalie met bonzend hart, gauw naar Dionne, ze had haar gemist. Ze voelde ineens zo'n sterke behoefte om het lachende gezicht van haar zusje te zien en haar warme stem te horen.

Dionne zou haar even haar ellende doen vergeten. Ze trapte het gaspedaal nog iets dieper in. Gelukkig vond ze snel een plekje in de parkeergarage, sloot haar auto zorgvuldig af en rende de trappen op, links de hoek om en zag in de verte het lachende gezicht van haar zusje. 'Rosalie!' gilte Dionne blij. En kwam op haar afgerend. De knuffel voelde als een warme deken om Rosalie. 'Ik heb je zo gemist zussie!' fluisterde Dionne in haar nek. 'Ik jou ook hoor Jonne' antwoorde Rosalie. Rosalie noemde haar zusje vaak Jonne, dat was iets uit hun kinderjaren toen Dionne haar eigen naam nog niet goed uit kon spreken en er dan maar Jonne van had gemaakt. Rosalie vond het zo schattig klinken en noemde haar zusje meestal Jonne sinds die tijd. 'Hoe is het thuis?' vroeg Dionne, en keek vol afgrijzen naar Rosalie 's kapotte lip. Rosalie schudde haar hoofd en sloeg haar ogen neer. 'Doe iets Rosalie, dit houdt geen paard vol. Je weet dat ik je zal helpen maar je moet zélf de beslissing nemen' Dionne klonk bezorgt. 'Ik weet het Jonne, ik wéét het...echt! Maar ik heb nog iets meer tijd nodig. Ander onderwerp alsjeblieft' en ze keek schichtig om zich heen. Dionne wist genoeg en sneed snel het onderwerp schoenen aan. Opgelucht haalde Rosalie adem, ze was als de dood dat één van Twans zogenaamde vrienden iets van haar gesprek met Dionne konden opvangen. Die 'vrienden' leken wel overal te zitten, want Twan kwam overal achter. Bijna overal...

Terwijl Dionne doorratelde over dat ene paar schoenen wat ze online had gezien en die ze absoluut móest hebben, keek Rosalie haar zusje vertederd aan en dacht met weemoed terug aan hun jeugd. Wat was alles toen nog fijn, wat leefden ze onbezorgd. Dionne en zij hadden een hele sterke band, voelden elkaar feilloos aan. Dat kwam waarschijnlijk door het kleine leeftijdsverschil van 2 jaar, waardoor ze veel raakvlakken en dezelfde interesses hadden. Ruzies hadden ze bijna nooit gehad, zelfs nu nog niet. Ze lagen meestal wel op 1 lijn behalve over haar relatie met Twan. Dat was een groot heikel punt. Immens groot...Dionne had gelijk. Dat wist Rosalie.

Na een heerlijk uurtje met Dionne stapte Rosalie met een zwaar gemoed in haar blauwe Mini. Ze was onderweg naar de parkeergarage nog gauw even langs de Appie gegaan voor de 'zogenaamde boodschap' het smoesje om het huis uit te kunnen. Ze had op safe gespeeld en een six-pack bier gekocht voor Twan in de hoop hem iets milder te stemmen. Ze draaide de sleutel om en de auto kwam krakend tot leven. Eigenlijk moest de Mini naar de garage maar daar was geen geld voor volgens Twan, ze deed het er maar mee. Dolblij was Rosalie iedere keer dat haar auto startte en haar bracht waar ze heen wilde. Maar nu dacht ze bang aan haar plan, 'Haar Grote Vluchtplan' Ze moest

volledig op haar auto kunnen vertrouwen en dat kon ze nu nog niet. Wéér een hobbel, dacht Rosalie zuchtend. Hoe ging ze in godsnaam geld bij elkaar krijgen voor de garagekosten die ongetwijfeld gingen komen. En dan ook nog zodat Twan het niet zou merken dat er geld weg was. Twan zat als een havik op 'zijn' geld, voor het gemak vergat hij even dat zij ook werkte en een best goed inkomen had. Maar dat was maar een druppel op de gloeiende plaat volgens Twan. Hij was de kostwinner in huis, dus hij bepaalde wat er gekocht werd. Ze moest het ook niet wagen om eens een bosje bloemen van de markt mee te nemen. Onzin, bulderde hij dan, onnodige stinkrommel. Maar bier moest er altijd wel in huis zijn, want dat had hij verdiend aangezien hij degene was die zo hard werkte. Zuchtend reed ze de straat in en parkeerde haar auto, ze wilde niet uitstappen maar ze wist dat als ze niet snel naar binnen ging Twan haar uit de auto zou sleuren. Dat was al eerder gebeurd. De buurt keek toe en sloten met voor de mond geslagen hand hun gordijnen. Ze sloot haar auto af en liep naar de voordeur, net toen ze de sleutel in het slot wilde steken vloog de deur open en keek ze in de rooddoorlopen betraande ogen van Pien. 'Mam' bracht Pien met een zachte trillende stem uit. 'Er is iets met Beer, Papa heeft hem geschopt en nu beweegt hij niet meer'

Hoofdstuk 4

Hoelang zat ze hier al? Vroeg ze zich af, terwijl ze voorzichtig in Dionnes koude hand kneep in de hoop op, ja op wat eigenlijk? Een teken van leven, iets waaruit bleek dat Dionne er nog was, er zélf nog was en niet zoals ze daar nu kunstmatig in leven werd gehouden door dat hele circus. Jonne...lieve Jonne, waarom moest dit gebeuren? dacht Rosalie wanhopig. Ze keek naar haar zusje die daar zo klein, bleek en breekbaar in dat grote ziekenhuisbed lag vastgeketend aan honderdduizend slangetjes en infusen die overal vandaan leken te komen. Ze hoorde de regelmatige piepjes van de hartslagmeter en hoorde het akelige sissende geluid van het beademingsapparaat. Het was nu 2 dagen geleden sinds die noodlottige avond. Rosalie herleefde die avond voor de honderdste keer. En dacht wéér, wat als...

Dionne was die Donderdagavond naar de sportschool gefietst zoals ze iedere Dinsdag –en Donderdagavond deed. Ze volgde daar Krav Maga lessen en zat regelmatig haar spieren te trainen op allerlei fitness apparaten. Dionne sportte graag, wilde haar lichaam graag in shape en sterk houden. Ze had die avond voor de zeshonderdste keer gevraagd aan Rosalie of ze niet een keer met haar mee wilde naar de sportschool. Vooral de lessen Krav Maga leken haar uitstekend voor Rosalie, gezien haar verre van ideale thuissituatie, Dionne kon er altijd wel een fraaie draai aangeven. Maar Rosalie had voor de zeshonderdste keer nee gezegd, omdat ze wist dat Twan het nooit zou goedkeuren, tegen Dionne had ze gezegd dat ze Pien beloofd had haar te helpen met haar verslag Engels. Zuchtend had Dionne haar vriend Roy gedag gekust en die avond alleen naar de Sportschool gegaan. Meestal ging Roy mee met Dionne naar de Sportschool, hij volgde daar de Spinninglessen en zat net als Dionne op de fitness apparaten, vaak deden ze dat laatste samen. Maar die avond voelde Roy zich wat grieperig en besloot thuis te blijven. Bij binnenkomst van de Sportzaal waar de Krav Maga les zou plaatsvinden zag Dionne een brief op de muur geplakt waarop stond dat de les van vanavond door omstandigheden niet doorging. Dionne liep naar de receptie om navraag te doen naar de reden hiervan en hoorde van de receptionist dat Mark, haar Krav Maga leraar, zich eerder die dag had ziekgemeld. ‘Griep waarschijnlijk,’ mompelde de receptionist. Dionne besloot daarop om dan maar de rest van de avond te vullen met ‘Spieren klieren’ liep de trap op om naar de fitnesszaal te